मार्कण्डेय उवाच ॥

त्वरितः स ततो गत्वा ददर्शातिमनोरमां ।
कानने कन्यकामेकां सर्व्वालङ्कारभूषितां ॥ १० ॥
गृहीतां दनुपुत्रेण दृढकेशेन दण्डिना ।
त्राहि त्राहीति करुणं विक्रोशन्तीं पुनः पुनः ॥ ११ ॥
माभैरिति स तामाह हतोऽसीति च तं वदन् ।
शासतीमां महीं दुष्टः को भूपेऽत्र करन्धमे ॥ १२ ॥
यस्य प्रतापावनता भुवि सर्व्वे महीक्षितः ।
ततस्तमागतं दृष्ट्वा गृहीतवरकार्मुकं ॥ १३ ॥
मां त्राहीत्याह तन्वङ्गी हृतास्म्येषेति चासकृत् ।
राज्ञः करन्धमस्याहं स्नुषा भार्य्याप्यवीक्षितः ॥
हृतास्म्येतेन दुष्टेन सनाथानाथवद्वने ॥ १४ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

ततो विमृशे वाक्यमवीक्षित् स तथोदितं ।
कथमेषा हि मे भार्य्या स्नुषा तातस्य वा कथं ॥ १५ ॥
अथवा मोचयाम्येतां तन्वीं वेत्स्यामि तत् पुनः ।
क्षत्रियैर्धार्य्यते शस्त्रमार्त्तानां त्राणकारणात् ॥ १५ ॥
ततः क्रुद्धोऽब्रवीद्वीरो दानवं तं सुदुर्मतिं ।
जीवन् गच्छ विमुच्यैनामन्यथा न भविष्यसि ॥ १६ ॥
ततः स तां विहायोच्चैर्दण्डमुत्क्षिप्य दानवः ।
तमप्यधावत्सोऽप्येनं शरवर्षैरवाकिरत् ॥ १७ ॥
स वार्य्यमाणो बाणौघैर्दानवोऽतिमदान्वितः ।

Digitized by Google